

slaa Portene op paa vid Gab til den store Verden — at se, hvorledes disse radikale Europæere, da de kommer til Magten, har faaet en Handelsminister, som paa ingen Maade vil høre Tale om, hvad der sker ude i Europa, og som mener: Hvad kommer det os ved, hvad der sker ude i Europa? Vi kan ganske roligt lave det saadan, som vi behager, som det passer os.

Dette Standpunkt minder ikke meget om det europæiske Aandsstandpunkt, som den radikale Gruppe udenfor Salen plejer at indtage, det minder mere om det Standpunkt, som indtages af en Eventyrfigur i H. C. Andersens Eventyr: „Den grimme Ælling“, nemlig Hønen, idet Hønen siger til den grimme Ælling, at Verden er den Del, som strækker sig langt paa den anden Side af Haven lige ind i Præstens Mark: „Men der har jeg aldrig været“, tilføjer den med stor Forargelse. Dernæst træffer Ællingen en anden Høne, det er i det berømte Hus, som De alle husker, hvor Konen, Katten og Hønen sidder sammen. De havde det Synspunkt: Vi og Verden, vi er mindst Halvparten, og det den allerbedste Halvpart. Saaledes er ogsaa efter den højtærede Ministers Mening Halvparten af den europæiske Bankverden det lille Danmark, og det er den bedste Halvpart. Men saa skriver vor store Eventyrdigter videre: Ællingen mente, man ogsaa kunde have en anden Mening, men det taalte Hønen ikke. Saaledes er det ogsaa gaaet med den højtærede Minister efterhaanden, han taaler ikke, at man har andre Meninger end hans om de Lovforslag, han fremsætter. Nu maa imidlertid den højtærede Minister undskylde de Medlemmer, som er udenfor hans Gruppe, og som ikke har den fortræffelige Disciplin, man sikkert har indenfor denne Gruppe, at vi af og til tillader os at have en anden Mening, og det er for mit Vedkommende den, at man paa et Omraade som dette, et saa indviklet og vanskeligt Emne, vel burde søge at nyttiggøre sig de Erfaringer, man i dette Øjeblik kan drage ude fra den store Verden.

Den højtærede Minister udtalte — ja, jeg beklager, jeg ikke har Fortrykket med hans Tale, det var vel egentlig Meningen med Fortrykket, at man skulde have det hurtigt, og at det ikke skulde standses ved Gennemsyn, men jeg tror dog ikke at gøre ham Uret med at sige, at han udtalte om mig —, at man kunde jo ikke have nogen synderlig Respekt, eller hvilket Udtryk det nu var, han brugte, man skal jo ikke hænge sig i Ord, for en Kundskab, om

hvilken vedkommende selv sagde, at den ikke var afsluttet endnu, at der skulde indhentes flere Erfaringer. Dette synes jeg er en meget besynderlig og en meget farlig Tale. Det er ganske sandt, at der er i Videnskab og i Politik og i alle mulige Livets Forhold to Typer. Der er een, der, om jeg saa maa sige, ikke bliver færdig med Tilværelsen, men stadig søger at inddrage nye Erfaringer og at rette paa sine Standpunkter i Kraft af disse nye Erfaringer. Det er altsaa den Type, som mishager den højtærede Minister. Den højtærede Minister foretrak den anden Type, som har sine Meninger fikse og færdige: hvad der end sker ude i den store Verden, han ønsker ved Gud ikke at tage sig af det, kerer sig ikke om det, han er nu en Gang kommet til sit Standpunkt, det er der ikke noget at gøre ved. Ligesom den højtærede Minister sagde til det ærede Medlem fra Bjerre, at der med Hensyn til denne Sag mellem dem var en uoverstigelig Kløft, og at de kunde aldrig nogen Sinde forenes om denne Sag, saaledes har jeg en tydelig Følelse af, at de to Typer, jeg her taler om, vanskeligt kan forenes, naar det fra den ene Side menes, at al menneskelig Bankviddom er udtømt ved det Lovforslag, den højtærede Minister fremsatte i 1912 eller 1913, eller hvornaar det var, og at alt, hvad der i saa Henseende sker ude i den store Verden, er ganske ligegyldigt: han har løst alle Problemer, vi har kun at tage Løsningerne. Det er et Standpunkt, der ved sin Fasthed og Klarhed er i høj Grad imponerende, men som jeg og mange med mig desværre ikke kan dele. Jeg maa vedblivende mene, at naar man i et lille Land som vort skal lovgive om et saa vanskeligt Emne som det foreliggende, er det ens ligefremme Pligt at vende Blikket ud til den store Verden og endog være glad ved, at de der gør Erfaringerne og betaler Lærepengene, saa at vi herhjemme kun behøver at rette os efter de Erfaringer, man har gjort i Udlandet.

Der er netop i saa Henseende et Punkt, jeg har peget paa og ikke vil blive træt af at pege paa, nemlig Spørgsmaalet om Bankernes Likviditet. Som jeg tidligere har sagt: Vi maa ikke skabe en Lovgivning, hvoraf Befolkningen faar det Indtryk, at nu er der sørget for vort Bankvæsens Likviditet, thi hvis dette Lovforslag vedtages uforandret, er der ikke sørget for den. Netop med Hensyn til Bankvæsenets Likviditet er der gjort de mest lærerige Erfaringer i disse Dage til Trods for den Ligegyldighed og Foragt, som den højt-